

NORA ROBERTS

NIKDY TĚ
NEOPUSTÍM

KIO KAN

Copyright © 2023 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu INHERITANCE
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-265-2

Pro Benitu,

protože stále slyším tvůj nádherný smích

1. ČÁST

ZRADA

Byl to její muž, ale choval se k ní zle.

„Frankie a Johnny“

PROLOG

1806

Jsem nevěsta. Jsem manželka.
Vzrušuje mě vědomí, že dnes začal můj nový život, protože ode dneška už nejsem Astrid Grandvilleová.

Jsem paní Collin Pooleová.

Potkali jsme se sotva před rokem a já se do něj zamilovala. Nemilovala jsem jen jeho krásný obličej a pěknou postavu, protože jeho dvojče Connor vypadá stejně. Milovala jsem úsměv v jeho tmavě zelených očích, zvuk jeho hlasu, pronikavou inteligenci jeho mysli.

Zbožňovala jsem jeho čestnost, jeho světažnost, snadno vyvolatelný smích i oddanost rodině a podniku, který vybudovali.

Můj manžel je loďař, stejně jako jím byl jeho otec. Arthura Poolea jsem znala jen krátce, ale truchlila jsem, když pád z koně ukončil jeho pouť po tomto světě.

Teď řídí podnik, který založil, oba bratři.

Dnes však ne. Dnes je pro všechny v Pooleově zátoce svátek a v domě, který Collinův otec postavil, zní hudba, tančí se a všude je plno jídla a vína, láska a smích.

Na příkré skále nad širokým mořem, kde si Arthur vybudoval bytelný kamenný hrad, máme od dnešního dne domov my dva, můj milovaný manžel a já.

Naplníme dům dětmi – dětmi zrozenými z lásky. Snad počneme onu první jiskru světla už dnes v noci. O svatební noci.

Má nejdražší přítelkyně Arabelle, která se stane i mou švagrovou, až se na podzim provdá za Connora, se mě ptala, jestli

jsem nervózní, když ulehnu na svatební lože – stejně jako později ona – jako panna.

Ne. Vůbec ne. Jsem nedočkavá, dychtím zjistit, co se skrývá za polibky, které mi tak rozechřívají krev a probouzejí ve mně vášně.

Vyjádrím ti úctu vlastním tělem. Splním manželské sliby do posledního.

Teď se v pokoji, jenž se stane naší společnou ložnicí, dívám do zrcadla. Žena, která mi oplácí pohled, je úplně jiná než dívka, jíž jsem byla.

Vidím vlasy, které Collin popisuje jako sluncem zalité hedvábí, ozdobené korunou z růží a krátkým závojem, jak si to vyžádala moje matka. Vidím bílé šaty, které mi působily tolik starostí. Splývají právě tak, jak jsem chtěla, od hedvábné stuhy kolem mých boků.

Vím, že nejsem krasavice, ať už mi Collin říká cokoli. Ale jsem půvabná, zejména dnes, kdy se z dívky stává žena a nevěsta se mění v manželku.

Všimnu si lesku prstenu, který mi věnoval, když mě žádal o ruku. Když řekl: *Miluji tě celým srdcem. Drahá Astrid, nikdy nebudu milovat jinou, jen tebe, po celý svůj život, ba dokonce i ve chvíli, kdy si pro mě přijde smrt.*

Teď ten lesk, slib a závazek nosím na pravé ruce a zlatý kroužek, který nemá počátek ani konec, na levé.

Žena, jíž se stávám, ho bude taky milovat po celý svůj život, dokud si pro mě nepřijde smrt.

Po tomto krátkém okamžiku rozjímání se musím vrátit k ostatním. K hudbě, k tanci, k oslavě, na níž Collin trval, abychom odlišili tento den od ostatních.

Zatančím si se svým manželem. Přijmu jeho příbuzné za své a za doprovodu hudby pištců oslavím první den dlouhého a šťastného života, který spolu prožijeme.

Nebo jsem si to aspoň myslela.

Vejde do mého pokoje a já se k ní otočím, abych ji přivítala. Mám pocit, že vypadá povědomě, ale než stačím promluvit,

vrhne se ke mně. Na vteřinku zahlédnu nůž, ale vzápětí ho do mě vrazí.

Ach, ta bolest! Nikdy na ni nezapomenu. Ani na šok, když mi ostří projede tkáněmi, jednou, podruhé. A znovu a znovu.

Odpotácím se dozadu, neschopná vykřiknout, neschopná promluvit, když odhodí nůž k mým nohám.

„Nikdy nebude tvůj,“ zasyčí. „Zemři jako nevěsta, s vědomím, že přijde za mnou. Přijde za mnou, nebo, přísahám při tvé krvi na mém jazyku, se k tobě připojí ve smrti další nevěsty.“

K mé hrůze si olízne krev z prstu. Klesnu na zem a ona mi stáhne snubní prsten.

A tento čin je z nějakého důvodu horší než bolest.

„Manželství není manželstvím, dokud není dovršeno. Jsi jenom nevěsta, navěky ztracená. Buď prokletá, Astrid Grandvilleová!“

Nechá mě umírat na zemi vedle manželské postele, kterou nebudu nikdy sdílet se svým milovaným. Ale můj prsten, můj snubní prsten! Jak můžu opustit tento svět bez něj?!

Na bílých svatebních šatech se šíří krvavá skvrna a mé zoufalství mě vybičuje k tomu, abych se postavila. V mukách vrávoroám ke dveřím. Sotva je dokážu otevřít – ruce mám kluzké od krve.

Ale musím najít Collina. Musím mít svůj prsten, kterým stvrzuji svůj slib. Zorné pole se mi rozostřuje, s každým nádechem mnou projíždí mučivá bolest.

Někdo zaječí, ale ten zvuk jako by ke mně doléhal z jiného světa. Ze světa, který opouštím.

Vidím ho, jen jeho. Vše ostatní se rozplývá – hudba, krásné šaty a obleky, obličeje hostů. I křik se ztišuje.

Pospíchá ke mně, opakuje moje jméno. Podlomí se mi nohy a on mě zachytí silnými pažemi.

Chci na něj promluvit. Na svou lásku, svůj život. Ale kroužek, příslib dlouhého a šťastného života, mi byl ukraden.

Vnímám na obličeji jeho slzy a v těch tmavě zelených očích vidím strach a žal.

„Astrid, láska moje. Astrid. Neopouštěj mě. Neopouštěj mě.“
Vše černá, ale já ještě s posledním výdechem pronesu poslední slova.

„Nikdy tě neopustím.“
A ten slib dodržím.

1. KAPITOLA

Současnost

Plánování svatby je jedno velké šílenství. Sonya usoudila, že jakmile to člověk přijme jako nevyvratitelný fakt, dokáže se s tím smířit.

Kdyby bylo po jejím, celý ten bláznivý cirkus by si odпустиła. Koupila by si krásné šaty, které by si mohla v budoucnu vzít znovu, a sezvala by rodinu a blízké přátele na svatbu uspořádanou na zadním dvorku. Krátký, příjemný obřad následovaný tím nejlepším mejdanem všech dob.

Žádný nóbl luxus, nic formálního, žádné stresy a povyk. Zato hodně zábavy.

Jenže Brandon chtěl nóbl luxus, formalitu i povyk.

A tak si pořídila nádherné šaty v hodnotě odpovídající dvěma měsíčním splátkám hypotéky, které bude mít na sobě několik hodin, načež je nechá vyčistit a uloží je do krabice.

Zarezervovali si nóbl hotel v Back Bay pro hosty, jichž měli zatím na seznamu víc než tři sta, ale do okamžiku rozesílání pozvánek jich může být ke čtyřem stovkám.

Pozvánky navrhla sama – živila se koneckonců jako grafika. Brandon nicméně taky, takže k návrhu přispěl. Pozvánky nakonec možná vypadaly o něco formálněji, než si původně představovala, ale byly překrásné.

Datum svatby určili s mnohaměsíčním předstihem a téměř celý den pózovali fotografovi na zásnubní snímky.

Chtěla požádat kamarádku, ať udělá pár ležérních momentek, a musela přiznat, že ji rozzlobilo, když Brandon její nápad nekompromisně vetoval. Ale výsledné fotografie byly taky pěkné.

Kultivované. Jako uhlazená, kultivovaná reklama na dokonalejší, šťastný pár, který stoupá na společenském žebříčku.

Snad celé dny procházeli menu – samozřejmě taky skrz naskrz formální. A potom tu byl dort. Dorty měla ráda – a byla neochvějně přesvědčená, že s osobami, které je rádi nemají, je něco v zásadním nepořádku.

Ale, panebože, kdo by tušil, že vymyšlení svatebního dortu – s kytičkami, náplní, polevou, formou, patry, výzdobou – může způsobovat tak hlubokou frustraci?

Ona teď už ano.

A to nepočítala ženichův dort. Ani zákusky s jejich zlatými iniciálami.

Navíc květiny, hudba, zasedací pořádek, barvy, motivy, a ačkoliv měli výkonnou a neskutečně trpělivou organizátorku, celé jí to připadalo jako jedna velká noční můra.

Nemohla se dočkat, až bude po všem.

Čímž se patrně odchylovala od normálu.

Neměly si snad nevěsty všechen ten shon užívat? Chtít, aby jejich svatební den byl speciální, jedinečný, pohádkový?

Ona taky chtěla, aby byl speciální a jedinečný, a pak chtěla žít šťastně až do smrti.

Jenže.

A těch *jenže* během posledních pár týdnů rychle přibývalo. Bohužel jí to nepřipadalo jako *její* den. Její speciální, jedinečný, nádherně vzrušující den. Vůbec. Nějak se jí to vymklo z rukou. Když si připomněla, že je to i Brandonův svatební den, a má tedy právo do něj mluvit, napadlo ji, že vlastně rozhodoval o všem.

Z celého dne nic neodráželo její vizi nebo přání. Zato vše odráželo jeho.

A jestli se jejich vize a přání tak dramaticky liší, neznamená to, že se k sobě nehodí?

Když o tom přemýšlela, začínala si dělat starosti. Jako když strávili tři soboty prohlídkami domů ke koupi a on chtěl elegantní moderní sídlo, zatímco ona stála o malebný starý dům s atmosférou.

Jenže.

Když o tom nepřemýšlela, když si vybavila posledních osmnáct měsíců, jež prožili jako pár, nemohla najít žádný důvod k obavám.

Svatební den je jenom jeden den, a proč by Brandon nemohl mít veškerou parádu, když po ní touží? A dům? Záleží na tom, co dáte do něj. Najdou kompromis a vybudují si domov.

Je to jenom svatební nervozita, opakovala si. Doléhá na ni Velká realita. A měla důkaz v podobě vzorové pozvánky v kabelce.

Zrušila tedy schůzku s floristkou – nedokázala se k ní přimět – a vydala se domů.

Dopřeje si pár klidných, tichých hodin. Brandon se někde loučil se svobodou, a než se vrátí, bude mít Sonya celý dům jen pro sebe.

Až dorazí domů, otevrou si láhev vína, prohlédnou si vzorovou pozvánku, udělají na ní poslední úpravy a dokončí rostoucí seznam hostů. Objednají pozvánky a tím je budou moct pustit z hlavy – protože si na ně Brandon najal kaligrafa.

Vlastně je měla nadepisovat ona, ale no tak, přece si nebude stěžovat, že nemusí psát dvě stovky adres.

Projížděla bostonským nedělním provozem se staženými okénky a puštěnou hudbou. Za osm týdnů všude převládou podzimní barvy – nastane její nejoblíbenější roční období. A tohle všechno už bude mít za sebou.

Bylo jí osmadvacet, blížily se její devětadvacáté narozeniny a závěr další dekády. Byla připravená usadit se a založit rodinu. A za osm týdnů si vezme muže, kterého miluje.

Brandon Wise – chytrý, nadaný, romantický. Muž, který nenaléhal a postupoval pomalu, když váhala, jestli je rozumné začít si románek s kolegou.

Nakonec ji přesvědčil – a jí se to líbilo.

Hádali se jen zřídkka. Choval se neskutečně mile k její matce, a to bylo taky podstatné. Měl rád společnost jejich přátel a ona zase měla ráda společnost těch jeho.

Jistě, dokázala by vyjmenovat řadu témat, kde se neshodli. On by nejraději chodil každý večer na koktejlové večírky, večere, vernisáže – jakékoliv společenské akce. A ona mezi nimi potřebovala rozestupy, aby jí zbyl čas i na klidné večery doma.

Měl víc bot než ona – a to měla boty ráda.

Když mluvil o koupi domu, vykládal o zahradnické firmě, a ona si představovala, jak seká trávu a sází si vlastní zahradu.

Ale kdo by si chtěl vzít svůj vlastní klon?

Rozdílý vnáší do života pestrost.

Když zaparkovala, už litovala, že zrušila tu schůzku s floristkou. Měla ji vyřídit. Květiny, stejně jako dorty, by člověku měly přinášet radost.

Vynahradí to tím, že připraví něco k večeři.

Není to trik, jak předejít návrhu na večeři v restauraci? napadlo ji, když kráčela ke své straně dvojdomku. Možná, ale Brandon přijde domů k hotové večeři a lahvi vína – na tom přece nemůže trvat.

Nají se, napijí a dokončí ten zatracený seznam hostů.

Odfajfkování téhle položky jí sejme z beder velkou tíhu.

A pak můžou strávit sobotní večer nazí v posteli.

Jakmile otevřela dveře a vstoupila do předsíně, uslyšela hudbu. A kousek před sebou, v místě, kde předsíň ústila do obývacího pokoje, uviděla dámský střevíček.

Červený, na vysokém podpatku.

Postavila kabelku na stůl u vchodových dveří, položila klíče do mísy a pomalu se shýbla pro střevíček.

Druhý ležel na boku u rohu, kolem něhož se chodilo do ložnice, hned vedle bílých šatů bez ramínek.

Z ložnice se linula tichá a sexy hudba podbarvovaná ženskými udýchanými výkřiky a sténáním.

Brandon má rád, když při sexu hraje hudba, pomyslela si omámeně. Vždycky ji pouští.

Považovala to za roztomilé. Kdysi.

Jelikož se neobtěžovali zavřít dveře do ložnice, překročila odhozené šaty a odkopla z cesty pánskou košili i kalhoty.

Kdo tušil, že láska může zhasnout jako svíčka ve větru? A nenechat po sobě ani stopu. Vůbec nic.

Dívala se, jak pozadí jejího snoubence přiráží proti ženě pod ním. Ženě, která ho objímala nohama kolem pasu a sténala jeho jméno.

Sklopila oči ke střevíčku, který pořád držela v ruce, a znovu se podívala na holý zadek toho parchanta.

Když tím střevíčkem mrštila a zasáhla cíl, pomyslela si: Jo, tohle ucítí.

Brandon se prudce narovnal a otočil se. Žena zaječela a pokusila se přes sebe přetáhnout zmuchlané povlečení.

„Sonyo.“

„Zavři zobák,“ vyštěkla na něj. „Kristepane, Tracie, jsi moje sestřenka. Jsi pozvaná na moji rozlučku.“

Tracie se rozvzlykala a znovu zatáhla za povlečení.

„Sonyo, poslouchej...“

„Řekla jsem, abys zavřel zobák. Vešla jsem přímo do mízného klišé. Oblečte se a vypadněte. Oba.“

„Omlouvám se.“ Tracie s pláčem zvedla podprsenku a kalhotky z podlahy. „Je mi to moc...“

„Nemluv na mě. Už nikdy na mě nemluv. Kdyby tvoje máma nebyla moje teta, kterou mám hodně ráda, nakopala bych ti zadek, děvko. Mlč a vypadni z mého domu.“

Tracie na útěku popadla šaty, přetáhla si je přes hlavu a bez spodního prádla vyběhla z domu. Ani si nevzala boty.

Ani za sebou nezavřela dveře.

„Sonyo, nemám žádnou omluvu. Uklouzl jsem. Já...“

„Chápu. Uklouzl jsi, přitom z tebe odletěly šaty a ty jsi upadl nahý na mou sestřenku. Vypadni, Brandone. Můžeš zmizet nahý, nebo si nejdřív vezmi něco na sebe, ale vypadni z mého domu.“

„Našeho,“ opravil ji.

„Na hypotéce je moje jméno.“

„Miláčku...“

„Ty se vážně opovažuješ mi říct miláčku? Zkus to ještě jednou a přísahám bohu, že odtud půjdeš celý od krve. Řekla jsem vypadni.“

Natáhl si kalhoty. „Musíme si promluvit. Jenom se potřebuje uklidnit, abych mohl... Kam jdeš?“

„Pro mobil.“ Došla ke kabelce a vylovila telefon. „Zavolám policii, aby tě vyvedli z mého domu.“

„No tak, Sonyo.“ Nasadil tón, který jako kdyby říkal *Ty jsi tak rozkošná*. „Přece nebudeš volat poldy.“

Stála s mobilem v ruce a dívala se na něj. Vypracované tělo z posilovny, tmavě plavé vlasy rozcuchané rukama jiné ženy. Hladký, pohledný obličej a vražedně modré oči.

„Jestli si to vážně myslíš, pak mě vůbec neznáš.“ Zvedla z mísy jeho klíče, sejmula z nich klíč od domu, a zbytek vyhodila ze dveří. „Vypadni.“

„Potřebuju boty.“

Otevřela skříň, popadla jeden pár jeho bot a hodila je po něm. „Vezmi si tyhle a zmiz, jinak začnu křičet a vytočím deset set jedenáct.“

Sklonil se pro boty a obul si je. „Promluvíme si, až se uklidníš.“

„Pokud jde o tebe a o tohle, neuklidním se nikdy.“

Zabouchla za ním dveře a nasadila na ně bezpečnostní řetěz.

A čekala na slzy, zoufalství, utrpení. Ale nic z toho nedokázalo proniknout přes její vztek.

Znovu se podívala na mobil, který pořád držela v ruce.

Zhluboka se nadechla, přešla k pohovce a posadila se. Začala vyfukávat zprávu, ale uvědomila si, že se jí ruce třesou natolik, že to nezvládne, a tak místo toho zavolala.

„Nazdárek!“

„Cleo, můžeš přijít? Vážně tě tady potřebuju. Hned.“

„Svatební krize?“

„Dá se to tak říct. Prosím.“

Pobavení nahradily obavy. „Jsi v pořádku?“

„Ne, to opravdu nejsem. Můžeš přijít?“

„Jasně, už jsem na cestě. Ať jde o cokoliv, Sonyo, vyřešíme to. Dej mi deset minut.“

Já už jsem to vyřešila, pomyslela si Sonya a položila mobil.

Cleo obcházela obývací pokoj, v ruce druhou sklenku vína. Bílé šortky odhalovaly dlouhé nohy a hřívu zvlněných vlasů odstínu spáleného medu měla staženou do ležérního ohonu, v režimu klidného víkendu tráveného doma.

Z očí připomínajících oči pralesní kočky jí sršely blesky.

Čím víc se zlobila, tím víc bylo z jejího hlasu slyšet dětství prožité v Louisianě. A tím klidněji se naopak cítila Sonya. Tohle je opravdová láska, pomyslela si.

„Ten hajzl. Prolhaný, nevěrný, mizerný parchant. A Tracie? Nenacházím slova, abych popsala něco tak slizkého. Tvoje vlastní sestřenice! A tahle... tahle ničemná kozatá *coura* mi pomáhala plánovat tvoji rozlučku se svobodou.“

„Hodně brečela.“

„To nestačí. Ani zdaleka to nestačí. Já se jí ještě ozvu. Pocítí můj hněv, to mi věř. Ta licoměrná mrcha.“

„Já tě miluju, Cleo Farabesová. Jsi nejlepší ze všech.“

„Ach, zlato.“ Cleo si k ní přisedla na pohovku a postavila sklenici, aby Sonyu vřele objala. „Je mi to moc líto. Moc a moc líto.“

„Já vím.“

„Co chceš dělat?“ Cleo se odtáhla a zadívala se na ni zlatohnědýma očima s dlouhými řasami. „Pověz mi, co chceš, a považuj to za splněné. Vražda? Setnutí hlavy? Kastrace?“

Sonya se poprvé od okamžiku, co se vrátila domů, usmála. „Použila bys samurajský meč svého pradědy Harurta?“

„S radostí.“

„Necháme si to v záloze.“

„Proč neječíš? Proč do něčeho nekopeš? Já mám chuť něco zkopat. Chci nakopat Brandona do koulí. Ale nejdřív si chci koupit pořádná bagančata, abych si je obula, než se do toho pustím. Pak si chci koupit mosazné boxery, abych si je vzala, až praštím do obličeje Tracie. Ale to jsem jenom já,“ dodala a znovu zvedla sklenku. „Co chceš dělat ty?“

„Už to dělám. Sedím tady, piju víno a dívám se, jak se mým jménem vzteká moje nejlepší kámoška.“ Sonya vzala Cleo za volnou ruku. „Ona hrozně brečela, já ne.“

„Jestli potřebuješ, tady mám rameno.“

„Nepotřebuju. Nevím, co to o mně vypovídá. Bylo to, jako kdybych vstoupila do filmové scény. Naivní budoucí nevěsta přistihne snoubence a jednu z družiček nahé v posteli.“

„Ty nejsi naivní.“

„Ale tohle jsem netušila, takže... Hrála písnička Video Phone od Beyoncé.“

„No tak.“

„Vážně.“

Cleo se pokusila ovládnout smích. „Promiň.“

„Neomlouvej se. Když si pomyslíš... Kdybych nezrušila tu schůzku a nepřistihla je...“

Sonya vstala, aby si obešla pokoj – pořád měla na sobě zkrácené džíny, jež si vzala na vyřizování sobotních pochůzk. Zašermovala rukou, v níž držela sklenku s vínem, a druhou si prohrábla vlasy, hnědé jako javorový sirup.

A sejmula z nich gumičku, která je stahovala do dlouhého, rovného ohonu.

„To mě dostává ze všeho nejvíc, Cleo. Vážně mě to dostává. Dovedla bych to do konce. Vzala bych si nevěrného kretěna. A vzala bych si ho, jak chtěl on, a to mě děsí. Plesový sál v hotelu podle jeho výběru, obrovský formální večírek podle

jeho přání, pitomý pětipatrový dort s fondánem a zlatou výzdobou, kterou chtěl. Jak jsem sakra mohla dopustit, že bylo ve všem po jeho?“

„Hlavně že jsi včas prozřela. Byl mi sympatický. Opravdu byl, a to zase děsí mě. Možná jsem si říkala, že ta svatba je přehnaná, ale sakra, je to přece den D, tak proč ne? Ale – a než se dostanu k ale, dovol, abych poznamenala, že ráda vidím, že jsi v sobě zase našla tu zlost.“

„Tu jsem nikdy neztratila. Jenom mě nějakou dobu bavilo dívat se na tvoji.“

„No dobře. Ale. Zrušila jsi tu schůzku s floristkou, přistihla jsi je. A nevezmeš si toho pitomce. Osud zasáhl ve tvůj prospěch.“

„Kdyby stál osud na mé straně, vyhodila bych ho už dávno.“

„Potřebuješ víc vína.“

„Neboj, dám si ho. Mnohem víc.“

Sonya si přitiskla prsty k očím, ne aby zastavila slzy, ale z ryzího podráždění.

„Cleo, musím všechno zrušit. Hotel, fotografa, kamera-mana, dort, kytky. Bože, i ten pitomý smyčcový kvartet, který jsem nikdy nechtěla. Kapelu. Přijdu o zálohy. Zatracená práce, právě jsem vyzvedla vzorovou pozvánku. Když pomyslím, kolik hodin jsem strávila nad její grafickou úpravou.“

„Nech si ji. Uvalíme na ni kletbu a za úplňku ji pohřbíme s jeho trenýrkami. A pokaždé, když ho napadne, že ukecá další ženskou, naskáče mu na penisu vyrážka.“

„To z tebe mluví tvoje kreolská babička.“

„*Bien sûr*. Pomůžu ti všechno odvolat a třeba někoho ukecáme, aby ti vrátil zálohu. A o půlku ze zbytku skásneš toho parchanta. Nikdy se mi nezamlouvalo, žes do toho strkala vlastní peníze.“

Cleo si odrkla a nalila si další víno.

„Když se nad tím pořádně zamyslím, vlastně mi nebyl tak sympatický, jak jsem sama sobě namlouvala.“

„Platil za zkušební hostinu a za líbánky. To je fuk. Poučila jsem se. A pomoc s rušením toho všeho by se mi opravdu hodila. Panebože, seznam darů.“

Sevřel se jí žaludek a Sonya si položila ruku na břicho.

„Právě jsme dokončili seznam darů. A na zítřek máme domluvené prohlídky dvou domů.“

„Nejdřív ze všeho vypijeme další víno. Objednáme si pizzu. Ty mi půjčíš něco na spaní a projdeme všechno, co je potřeba udělat.“

„Zůstaneš tady?“

„Kdykoliv moje nejlepší kamarádka, spolubydlící z koleje, spolupachatelka a téměř sestra přistihne snoubence v posteli se sestřenkou, přespím u ní.“

Sonya poprvé ucítila, jak ji v očích štípají slzy. Ale ne ze žalu nebo bolesti, ale z ryzí vděčnosti.

„Díky. Když si představím, co všechno teď musím vyřizovat, nejradši bych si zalezla do díry. Ne,“ opravila se. „Nejradši bych tam zahrabala Brandona. Nejradši...“ Zmlkla, protože se od vchodových dveří ozvalo klepání. Ohlédla se k nim. „Přece si nemyslíš, že...“

Cleo se zablýsklo v očích. „Já otevřu. Škoda, že nemám ta bagančata, ale koleno do rozkroku mi taky vyhovuje.“

2. KAPITOLA

Když ale Cleo prudce otevřela dveře, připravená na boj, do domu vběhla Sonyina matka Winter. Nejdřív stiskla ruku Cleo, ale pak hned zamířila ke své dceři.

„Zlatíčko moje, je mi to moc líto.“ Objala Sonyu a zakývala s ní ze strany na stranu. „Neplakej. Hlavně nebreč. On za

to nestojí.“ Otočila hlavu a políbila Sonyu na tvář. „Já vím, že ho miluješ, ale...”

„Nemiluju. Přestala jsem ho milovat. Nevím, jestli by to mělo vypadat takhle, ale přestala jsem.“

„Já taky nevím.“ Winter se odtáhla, vzala dceřin obličej do dlaní a pozorně se jí zadívala do očí. „Ale jestli je to pravda, jsem ráda. Nikdo, kdo ublíží mé holčičce, si nezaslouží lásku. Jsem moc ráda, že jsi přišla, Cleo.“ Natáhla se a vzala Cleo za ruku.

„Jak o tom víš?“ zeptala se Sonya.

„Tracie – které se ještě ozvu, to si buď jistá – běžela s brekem rovnou ke své matce. Můžu si taky dát víno?“

„Přinesu skleničku,“ řekla Cleo.

„Summer zavolala mně – po tom, co seřvala Tracii. Sonyo, snad víš, že tě má Summer moc ráda, a doufám, že z toho neviníš ji. Je rozzuřená, zděšená a zničená.“

„Neviním ji. Jistěže ne. Tracie je dospělá. Dospělá děvka.“

„Ona – Tracie – tvrdí, že se to prostě stalo. Děkuju, drahoušku,“ řekla, když jí Cleo podala sklenku vína. „Takový žvást. Skončit v posteli se snoubencem vlastní sestřenice se jen tak nestane. Navíc v sestřenčině domě? V sestřenčině posteli?“

„Červené střevíčky na podpatcích, bílé šatičky s hlubokým výstřihem a sexy prádlo. Že se to jenom stalo? To určitě. Vyklikla se pro něj.“

„Můžu tě ubezpečit, že v domě mé sestry nebude vítaný. Teď ti půjdu převléknout povlečení.“

„To už jsem udělala. Hned jak jsem zavolala Cleo. Napadlo mě, že je spálím, ale je to vážně dobré povlečení. Pošlu ho do prádelny, protože sama ho prát nebudu. A pak ho věnuju na charitu.“

Winter ji znovu objala.

„Správně, holčičko. Opravdu jsi v pořádku?“

„Jsem rozzuřená. Jsem vzteky bez sebe – a zlobím se na sebe, protože jsem neviděla, co je Brandon zač.“

„Já jsem to taky neviděla. Myslím, že umím docela dobře odhadovat charaktery, ale neviděla jsem to. Víš, co se říká o generálech po bitvě. Můžu se ohlédnout zpátky a říct: jo, jistě, tohle a tamto. Měla jsem to vidět. Ale k čemu to je? Posadím se.“

A sedla si.

„Tolik jsem se bála, že tě najdu se zlomeným srdcem, že jsem ani neměla čas vypustit všechnu tu zlost, ale teď, když vím, že jsi v pořádku? K čertu s ním.“

„K čertu s ním,“ zopakovala Cleo, přistoupila k Sonyině matce a přifukla si s ní.

„Správně.“ Sonya ji napodobila. „K čertu s prevítem.“ „Musíš vyměnit zámek.“

„Vzala jsem mu klíč, mami.“

„Stejně ho vyměň. Kam myslíš, že půjde?“

„Nevím.“ Sonya si s nimi znovu připila. „A je mi to fuk.“

„Ne, vážně. V autě mám další láhev vína. A krabice, které mi dal ten milý mladík ve vinotéce. Můžeme do nich sbalit Brandonovy věci – všechny. A já mu je odvezu.“

„To nemusíš.“

„Ach, jsi moje jediné dítě. Trvám na tom.“ Do matčinych proměnlivých oříškově hnědých očí pronikl ledový vztek. „Nejspíš půjde k Jerryemu, ne? Je to jeho svědek a blízký přítel. Můžu se tam stavět cestou domů a vyložit ty věci u něj.“

„Zbožňuju tě, Winter.“ Cleo si přisedla a přitiskla se k ní. „Zbožňuju svou mamku, ale tebe taky. Pokud jde o mamky, Sonya i já jsme vyhrály v loterii. Až budeme balit jeho krámy, pár z jeho kašmírových svetrů, které má tak rád, by se mohlo vytahat, případně potřhat. A taky by byla velká škoda, kdyby se ta jeho saka z jemné kůže nějak nachomýtl k něčemu ostrému.“

„Jsi nejlepší kamarádka k nezaplacení,“ řekla Winter. „To všechno můžeme udělat, nebo se na to můžeme vykašlat, protože víme, že ztratil to nejlepší, co mohl v životě získat. Však mu to taky připomenu.“

„Stejně chci při úplňku zakopat jeho trenýrky a seslat na něj chronickou penisovou vyrážku.“

Winter se usmála. „To mi připadá fér. Dojdu pro ty krabice.“

Balily. Jeho dva tablety, laptop, Alexu. Jeho sbírku hodinek a manžetových knoflíčků. Boty. Hromady bot.

Sonya si vzpomněla na jeho zavazadla – samozřejmě značky Globe-Trotter –, a tak je napěchovaly košilemi, saky, svetry, obleky i sportovním oblečením.

Toaletní potřeby mu uložily do krabice.

„Má víc kosmetiky na vlasy a na pleť než já.“ Cleo zvedla neotevřenou nádobku s hydratačním krémem. „Víš, kolik tahle značka stojí? A on má v rezervě neotevřené balení?“

„Nech si ho,“ odpověděla Sonya. „Sakra, vezmi si, cokoliv chceš.“

„Jenom když to nebude načaté. Ve všem ostatním budou jeho stopy. Víš jistě, že to nechceš ty?“

„Naprosto jistě. Nechci z toho nic.“

„Tak si to vezmu. Winter, nepodělíme se o všechno, co ještě neotevřel? Máme tady krém na víčka a oční masky. Od tohohle jsem jednou vyzkoušela vzorek a je skvělý. Udělám hromádku.“

Winter jen přikývla a s rukama opřeny v bok ustoupila. Půjčila si jednu ze Sonyiných gumiček, aby si stáhla vlasy – byly téměř stejného odstínu jako dceřiny a dosahovaly jí k bradě – do krátkého culíku. Očima – oříškově hnědýma oproti Sonyině zeleným – se rozhlédla po zaplněném pultu v koupelně.

„Budeme potřebovat víc krabic.“

„K čertu s krabicemi,“ řekla Sonya. „Jsou tu pytle na odpadky. Má tolik krámů! Kde jsem v tom všem já? Proč jsem nepostřehla, že mám ve srovnání s ním jen polovinu prostoru? Zabral si celou skříň ve volném pokoji a víc než půlku šatny u hlavní ložnice. A nějak mu připadl i stůl ve volném

pokoji, aby měl kde pracovat, zatímco já jsem si musela vystačit se stolem v jídelně.“

„K erozi dochází postupně.“ Winter jí promnula ramena. „Skála je silná, ale nevšimne si, jak ji voda vymílá.“

„Jste si tak podobné,“ prohodila Cleo. „Tvarem obličeje, barvou vlasů. I světlou pletí, hladkou jako broskvička, která mi říká, že tuhle luxusní kosmetiku potřebuju víc než kterákoliv z vás.“

„Máš nádhernou plet,“ ujistila ji Winter. „Jako karamel posypaný zlatým práškem, díky skvostně rozmanitým předkům. Oči má moje holčička po otci.“ Krátce Sonyu objala. „Nakopal by Brandonovi zadek. A myslím, že bych se ho nesnažila zastavit. Andrew MacTavish byl vlídný, mírný člověk, ale když ho něco rozzlobilo,“ přitiskla dceru k sobě, „bylo lepší se mu klidit z cesty.“

Nakonec přikývla. „Pytle na odpadky. Ano, to mi připadá spravedlivé. Víc než spravedlivé.“

„Donesu je. A objednáám pizzu,“ nabídla se Cleo. „Už budeme hotové.“

„Je poklad,“ poznamenala Winter, když Cleo odešla.

„Já vím. Podle ní to byl osud, že jsme na koleji bydlely spolu.“

„A podle tebe?“

„Šťastná výhra – vážně jsem měla velkou kliku.“

„Vy obě. Neškodí, že jste obě výtvarnice. Ona ilustrátorka, ty grafička. Jsem na vás hrdá.“

„V pondělí musím jít do práce. A on tam bude taky. Nikdy jsem si neměla začínat s kolegou.“

„Přestaň.“ Winter ji otočila k sobě. „Nedovol, aby to, co udělal a čím je, otráslo tím, kdo jsi ty a co děláš. Milovala jsi ho natolik, že sis plánovala, jak s ním prožiješ zbytek života. A myslela sis, že on tě miluje natolik, aby dělal totéž.“

„Pletla jsem se.“

„Pletla,“ souhlasila Winter. „Ale chybou nebylo, žes někoho milovala. Byl ti nevěrný a tys to ukončila. Víš, co jsem

od tebe neslyšela? *Co jsem udělala špatně? Proč jsem mu nestačila? Co na ní viděl a na mně ne?*“

„Já... mami...“

„A víš, proč jsem to od tebe neslyšela? Protože jsi příliš chytrá, než abys spadla do téhle pasti. Uvědomuješ si, že nejde o tebe, ale o něj. O jeho charakter. Věřila jsi mu a on tě vyvedl z omylu. Nic víc. Takže tlustá čára, zazvonil konec, zamykáme. Vyměníme zámek,“ opravila se, „a pak zamkneme.“

„Zítřka zavolám zámečníka. V pondělí mě v práci zatlačí do kouta – nebo se o to aspoň pokusí.“

„Ty si s ním poradíš.“

„Poradím.“ Zavřela oči. „Je mi trapně.“

„Jistěže. Každému by bylo trapně, i když ses neztrapnila ty. Takže, Sonyo Grace MacTavishová, ztrapni jeho.“

Políbila dceru na čelo. „To je, obzvlášť pro někoho jako Brandon, mnohem bolestivější než chronická vyrážka na penisu.“

Snědly pizzu, a zatímco Sonya a Cleo pily další víno, Winter přešla na ledový čaj. Společně vymyslely plán dalšího postupu a začaly nosit krabice, kufrы a pytle do Winteřina auta.

Když šly podruhé, objevila se Sonyina sousedka z druhé poloviny dvojdomku.

„Nepotřebujete s tím pomoci? Bill je doma. Pomůže vám.“

Winter se na ni mile usmála. „Díky, Donno. Jestli by mu to nevadilo, pár věcí ještě zbývá.“

„Žádný problém. Bille! Pojď pomoci Sonye.“ Opřela si ruku v bok. Měli tři dospělé děti a před rokem se přestěhovali sem, do menšího.

Příjemný pár, pomyslela si Sonya. Přátelští, ale ne vlezlí. To byly podle jejího názoru důležité vlastnosti, když s někým sdílíte společnou zeď.

Bill vyšel v tričku s logem Red Sox a v šortkách, které odhalovaly jeho hrbolatá kolena.

„Snad se nestěhujete?“ zazubil se, aby to vyznělo jako vtip. Sonya odhadla, že má v sobě nějaké víno.

„Vyhazuju Brandona, nebo přesněji, už jsem ho vyhodila, protože jsem ho přistihla v posteli s mou sestřenkou Tracie.“

I přes rozježenou bradku bylo vidět, jak Billovi poklesla brada. Jeho manželka Donna naopak sevřela rty do úzké čárky.

„To je ta prsatá blondýna?“

„Ano, to je ona. Možná jste ji viděla před pár hodinami, jak vybíhá z domu naboso a nese si spodní prádlo.“

„Ne, a je mi líto, že jsem to prošvihla. A je mi líto, že se to vůbec stalo. Ale povím vám, že jsem ji tu viděla už dvakrát, když jste nebyla doma. Myslela jsem, že pro vás připravují nějaké překvapení, možná na svatbu. Ale... nebudu lhát, uvažovala jsem, co tu dělá.“

„Byla tu před dneškem už dvakrát?“

„Co jsem viděla. Minulou sobotu, když jsem myla okna, a pak ještě zhruba před třemi týdny. Nesla jsem Marlene naproti přes ulici koláčky. Jejím kloučkovi moc chutnají. Právě jsem se od nich vracela. Takže ano, musela to být taky sobota, před třemi týdny.“

„Byly jsme v kadeřnickém salónu,“ připomněla Cleo, „aby sis vyzkoušela různé účesy na svatbu, a jely jsme vybírat svaatební boty.“

„Vzpomínám si,“ zamumlala Sonya.

„Je mi to líto,“ zopakovala Donna. „Ale jsem ráda, že jste to zjistila včas. Bille, běž vynosit zbytek věcí toho chlíváka ze Sonyina domu. Jestli vám můžeme pomoci s čímkoliv dalším,“ dodala směrem k Sonye, „stačí říct.“

„Nejmíň třikrát,“ vydechla Sonya, když naložily zbytek věcí. „Teď se budu muset zbavit postele. Možná i pohovky. Mohli to dělat na pohovce. Nebo bůhví kde jinde.“

„Nic takového. Vykouřím celý dům tyčinkami se šalvějí.“

Sonya se podívala na Cleo. „Vážně?“

„Naprosto vážně. Možná mám nějaké v kabelce. Jestli ne, zaběhnu pro ně domů. Očistíme od něj celý dům, a od ní taky.

I od všech dalších, které tu možná ojel. Promiň, Son, ale je to možné.“

„Jo.“ Dělal se jí z toho sice trochu nevolno, ale přikývla. „Je.“

Uvědomila si, že se musí nechat otestovat – další ponížení. Musí se nechat otestovat, pro jistotu.

„Teď lituju, že jsme mu nerozřezaly ty kožené bundy. A znovu si promluví se Summer. Ale nejdřív odvezu všechny jeho věci k Jerrymu, ať už tam je, nebo ne.“

Winter přitáhla dceru do dalšího vřelého objetí. „Budeme to považovat za těsné a šťastné vyvážnutí.“

„Jestli tam bude,“ ozvala se Cleo, „můžeš ho kopnout do koulí?“

„Upřímně řečeno to možná opravdu udělám. Zítra se vrátím a začneme všechny obvolávat.“

„Díky.“

Winter odjela a Cleo objala Sonyu kolem ramen. „Ještě víno?“

„To si piš. Nemohly bychom s Brandonovými trenýrkami zakopat i Traciiny courovské střevíčky? A přivolat jí chronic-kou kvasinkovou infekci?“

„Tomu říkám prima nápad.“

V pondělí ráno si Sonya pečlivě vybrala oblečení. V červeném kostýmku si připadala sebevědomější a měla pocit, že má všechno pod kontrolou. Vlasy si upravila do elegantního stočeného ohonu, aby působila klidně a vyrovnaně.

V neděli se tak vůbec necítila, když jí Brandon posílal esemesky – celkem čtyři –, než poslechla Cleo a matku a zablokovala jeho číslo.

Musíme si promluvit. Nesmíme všechno zahodit kvůli jedné hrozné chybě. Víš, že tě miluju. Musíme si promluvit. Musíš mi dovolit, abych ti to vysvětlil.

Každá zpráva v ní vyvolávala zlost. A zlost v ní zase vyvolávala pocit, že je slabá a hloupá.

Dnes se mu musela postavit tváří v tvář. Potřebovala si připadat silná a klidná.

Nakonec vybrala šperky – výrazné –, upravila si líčení a sešla dolů, kde Cleo ospale seděla nad hrnkem kávy.

„Tak co?“

Sonya se před ní zatočila.

„Páni! Paráda, Son. Tomu říkám styl *Mrkej, co už nikdy nebude tvoje*.“

„Přesně takový byl můj záměr.“

„Přesná trefa. Poslyš, vezmu si náhradní klíč a tvůj svatební šanon. Začnu rušit to, kam jsme se nedovolaly v neděli.“

„Cleo, už jsi mi věnovala sobotu a celý včerejšek.“

„A nikam nepůjdu, dokud se tady dneska neobjeví zámečník, aby vyměnil zámek. Pak si vezmu ten šanon a nový klíč domů. Pracovní zakázku mám skoro hotovou, tak tomu můžu věnovat pár hodin a vyřídit zbytek telefonátů. Hádám, že svatební šaty nemůžeš jen tak vrátit, protože sis je nechala upravit.“

„Mají v podmínkách, že je neberou zpátky. Byly absurdně drahé a zaplatila za ně mamka, Cleo.“

„Já vím. Ale vsadím se, že se taková věc nestala poprvé, takže jim brnknu a zeptám se jich na radu. Můžeme je prodat přes inzerát na internetu, na eBay, a kdo ví, možná i budou vědět o někom, kdo by si je se slevou koupil. Postarám se o ně i o všechno ostatní, co zvládnou. Ty bys pro mě přece udělala totéž.“

„Udělala. Až bude po všem, vezmu tě na víkend někam do lázní. Mamku taky. I tvoji, jestli bude moct. Dámská jízda místo líbánek.“

„Beru všemi deseti. Jsi připravená nakopávat koule?“

„Nejsou to zrovna vojenské boty, ale postačí.“

Zatímco projížděla šílenstvím bostonské ranní dopravy, znovu si prošla svůj plán. Teoreticky vypadal jednoduše.

Požádá o několikaminutový rozhovor s jedním ze spolumatelů firmy By Design – a stručně jim vysvětlí, co se stalo.

Odvolala svatbu, protože si uvědomila, že se k sobě s Brandonem nehodí a nejsou připravení na manželství. Nebylo nutné sdělovat nic dalšího.

Vzhledem ke stresu, který s sebou takové rozhodnutí neslo, požádá, aby přinejmenším pro nejbližší měsíce nepřidělovali jí a Brandonovi stejné projekty.

Brandon ve firmě pracoval déle. Ona u nich byla sedm let – včetně stáže –, on už téměř deset. Ale oba stoupali ve firemní hierarchii, každý měl svou kancelář a často řídili projekty a sestavovali vlastní týmy.

Brandon se specializoval na reklamu – billboardy, televizní spoty a internetový marketing. A byl dobrý, to nemohla popřít. Dokonce velice dobrý. Kretén.

Většina její práce se týkala digitální grafiky – webových stránek, bannerů, sociálních sítí –, ale navrhovala i vizuální prezentaci pro společnosti i jednotlivce. Navzájem si odpovídající loga, vizitky, hlavičky k dopisům, webové stránky, fyzické i digitální symboly.

Přesto, jednalo se o malou soukromou firmu – přesně takového druhu, pro niž chtěla pracovat – a často se stávalo, že ona a Brandon pracovali na různých stránkách téhož projektu.

Požádá jen o víc prostoru a slíbí, že v zaměstnání zachová s Brandonem zdvořilé, profesionální vztahy.

Jednoduché, pomyslela si. Rozumné a čisté řešení.

V malé firmě se samozřejmě vyrojí klepy. Ty zvládne. A dokonce – přestože ji od toho Cleo zrazovala – vezme vinu za zrušenou svatbu na sebe.

Je jednodušší říct, že zjistila, že není připravená a že ona a Brandon mají v životě různé cíle. Nemělo smysl zmiňovat se o tom, že tím jeho bylo ojíždět Sonyinu sestřenicí.

Za pár týdnů šuškania odezní a vystřídá ji nějaké jiné drama.

Do té doby to přečká.

Nepochybovala nicméně, že Brandon najde způsob, jak ji zatlačit do kouta. Proto se mu hodlala postavit čelem. Dá mu jasně najevo, soukromě, mezi čtyřma očima, že je konec. A oznámí mu to klidně a věčně.

Můj klid a věčnost ho budou vytáčet, pomyslela si s úsměvem, když zajížděla na parkovací místa pro zaměstnance u dvoupodlažní bývalé továrny, kde sídlila firma By Design.

Vešla postranním vchodem přímo do místnosti, které sama pro sebe přezdívala Hnízdiště. Sama tu po škole začínala, u jednoho z pracovních stolů. A většina z těch, kdo tu teď pracovali na přidělených úkolech a pomáhali zavedeným grafikům v naději, že na sebe upozorní, byli stejně nezkušení, ale plní dychtivosti jako před časem ona.

Někteří povýší, jiní odejdou, ještě další to risknou a pokusí se osamostatnit.

Ona sama zvolila první možnost – rytmus a atmosféra firmy jí vyhovovaly. Z pomocné výtvarnice se stala grafičkou a později vrchní grafičkou.

Schválně přišla s předstihem a zamířila rovnou do své kanceláře.

Nebyla velká ani luxusní, ale měla okno směřující k jihu a Sonya si na něj postavila svou vzácnou africkou fialku Xenu, která se jí za péči odměňovala pěknými růžovými kvítky a leskle zelenými listy.

Položila si aktovku na stůl a podívala se na nástěnku.

Na každý projekt si vytvářela nástěnku – fyzickou i digitální. Digitální, protože se snadno sdílela a upravovala, a u fyzické zase mohla stát, měnit ji a studovat z různých úhlů.

A tahle, s návrhem vizuální podoby začínající firmy, fungovala.

Firma se jmenovala Moje dítě, založily ji šikovné sestry a prodávala ručně vyrobené dětské oblečení – bez příplatků za případnou personalizaci. Oblečení bylo určené pro malé děti od nedonošených se speciálními potřebami až pro osmnáctiměsíční.

Na logo Sonya nakreslila nemluvně ve staromódní kolébce s neklidem nad hlavou a s názvem společnosti vyvedeným měkkým, oblým fontem a tlumenými pastelovými barvami.

Jemné, příjemné – přesně to chtějí rodiče pro své děti.

Webová stránka rozvíjela dané téma – byly tu ručně a s láskou vyrobené doplňky, fotografie nejen samotných výrobků, ale i dětí, jež je měly na sobě, případně rodičů používajících přikrývky a bryndáky.

Ve stejném duchu se nesly i příspěvky na různých sociálních sítích a na blogu sester.

A když teď přenesly svou malou firmu z domova do opravdové dílny, Sonya jim navrhne obdobný styl pro celý pracovní prostor.

Chtělo to už jen pár posledních úprav a mohly se pustit do podnikání.

Sonya by si mnohem raději sedla a pracovala, než aby probírala se šéfy svoje soukromé záležitosti.

Ale nedalo se tomu vyhnout.

Vyšla z kanceláře. Teď už slyšela hlasy – zaměstnanci se scházeli v Hnízdišti a nosili si kávu z denní místnosti.

Vystoupala po kovových schodech do prvního patra, kde byly kanceláře ředitelů – uměleckého, grafického, kreativního –, pracovní prostory pro jejich asistenty, zasedací místnost, kde výtvarníci a grafici představovali své výtvary, kanceláře majitelů a druhá, luxusnější denní místnost.

Jelikož ji přijala Laine Cohenová, zašla Sonya nejdřív za ní. Zaklepala.

„Dále!“

Sonya otevřela a uviděla Laine – mahagonové vlasy ve stylu mikáda, zářivě modré brýle na čtení zavěšené na stříbrném řetízku kolem krku –, jak sedí za svým stolem ve tvaru L, o jehož roh se opíral její společník.

Okno za Laine nabízelo výhled na městský park za dokonaleho letního dne. Na stěnách visely dokončené návrhy, jež Laine každých několik měsíců obměňovala.

Momentálně tu byl jeden Sonyin. I jeden Brandonův.

A když se na ni Laine a Matt Berry podívali, Sonya pocho-pila, že už to vědí.

Matt, štíhlý muž v plátěných kalhotách a růžové košili, se narovnal. Jako obvykle měl lesklé plavé vlasy stažené do ohonu a v levém uchu se mu houpal zlatý kroužek.

„Mohla bych s vámi na pár minut mluvit?“ zeptala se Sonya.

„Jistě, samozřejmě.“ Matt ji gestem pozval dál. „Zavřete dveře a posaďte se. Jak se máte, Sonyo?“

„Jsem v pořádku, díky. Já...“

„Právě jsme s Laine probírali, že byste si mohla vzít něko-lik dní volno.“

Takže mě Brandon předešel, pomyslela si. A udělal to po svém.

„Vážím si vaší nabídky, ale nepotřebuju volno. Doufám, že dnes dokončím návrh pro Moje dítě, a taky doufám, že do ve-čera představím předběžné návrhy pro Ketteringa.“

Tichý soucit v Mattových očích a spekulace v Laineiných ji přiměly k tomu, aby svůj původní plán zahodila.

„Chápu správně, že už jste slyšeli, že jsme zrušili svatbu?“

„Brandon mi včera večer volal.“ Matt ji soucitně a konej-šivě pohladil po paži. „Samozřejmě je rozrušený, ale má do-jem – a já souhlasím –, že jen potřebujete trochu prostoru a času. Plánování svatby je víc než stresující. Dobře si pama-tuji, jak jsem štěkal na Wayna, když jsme plánovali svoji.“

„On vám zavolal, našemu šéfovi, v neděli večer, aby vám řekl, že jsem vystresovaná z plánování svatby?“

„Nejsme jenom šéfové. Jsme tu jedna rodina. Naše dveře jsou vždycky otevřené, pokud se objeví nějaký problém, nebo ne, Laine?“

„Jistě. A ano, plánování svateb je náročné. Vloni jsem po-máhala s přípravou dceřiny, takže to dobře znám. Taky jsem vás ale viděla pracovat pod tlakem, Sonyo, a překvapilo mě, když mi Matt oznámil, že máte krizi kvůli pořádání svatby.“

„Že mám krizi?“ Tvoje chyba, Brandone, pomyslela si, že ses mě pokusil vykreslit jako hysterku. Čas na plán B, vy-
myšlený přímo na místě. „Asi se to tak dá nazvat.“

„A vůbec se není zač stydět,“ ujistil ji Matt. „Vezmete si volno a budete se trochu rozmazlovat. Určitě to s Brandonem nějak vyřešíte.“

„To se nestane. Měla jsem krizi, když už tomu tak říkáme, protože jsem v sobotu odpoledne nečekaně přišla domů a přistihla jsem Brandona v posteli s mou sestřenicí. Asi si umíte představit, že mě to překvapilo. A představte si, jak mě překvapilo, když jsem zjistila, že to nebylo poprvé.“

Takže žádná svatba nebude. Nepotřebuju a nechci volno. Když jsem za vámi přišla, neměla jsem v úmyslu vyprávět vám o trapných detailech, které stojí za mým rozhodnutím, jen jsem vám chtěla říct, že jsem si tu svatbu rozmyslela. A požádat, abychom – protože nějakou dobu může být situace mezi námi trochu napjatá – nedostávali přidělené společné projekty.“

„To je... Jste si jistá těmi... okolnostmi?“

„Prosím tě, Matte.“ Laine obrátila oči v sloup. „Myslím, že Sonya si je jistá tím, co viděla na vlastní oči. To je mi ve-
lice líto.“

„Ano. Bože. Mně taky. Chcete trochu čaje? Můžu vám donést čaj.“

„Ne, díky. Jsem v pohodě, opravdu. Vím, že je to trapné, ale máte moje slovo, že se na pracovišti budu chovat profesionálně.“

„To rádi slyšíme,“ odpověděla Laine. „A totéž budeme očekávat i od Brandona. Nedávno jste dokončili společný projekt.“

„Před dvěma týdny. Momentálně spolu nepracujeme na žádném dalším.“

„Prozatím to tak taky necháme. Sonyo, jestli potřebujete den nebo dva na odreagování a na zvládnutí všeho, co je potřeba zařídit – určitě musíte rušit plno věcí a informovat plno

lidí –, rozhodně si volno můžete vzít.“ Laine rozpráhla ruce. „Případně, pokud vám můžeme pomoci s něčím dalším...”

„Děkuju, opravdu moc. Se vším tím rušením mi pomáhá kamarádka a upřímně řečeno bych radši pracovala. Omlouvám se, že vás s tím otravuju.“

„Románky na pracovišti.“ Laine se pousmála. „Kdo s nimi nemá zkušenosti? Jestli přece jen usoudíte, že potřebujete volno, Sonyo, naše dveře jsou pořád otevřené.“

„Vážím si toho.“ Vstala. „Vrátím se k práci.“

Nepřekvapilo ji, když uviděla, že na ni mezi kanceláři a schody čeká Brandon.

„Musíme si promluvit.“

Natáhl k ní ruku a Sonya uhnula. „Nesahej na mě.“

„Tady to probírat nebudeme.“ Ukázal ke dveřím zasedací místnosti. „Soukromé záležitosti raději řeším v soukromí.“

„V tom případě jsi neměl včera večer volat Mattovi a lhát mu.“ Ale prošla těmi dveřmi.

„Já jsem nelhal.“ Rázně za nimi zavřel. „Řekl jsem mu, že jsi zrušila svatbu. Byla jsi rozrušená a ve stresu.“

„Zapomněl ses zmínit proč.“

Měl aspoň tolik slušnosti – nebo rozumu, pomyslela si –, aby se zatvářil zahanbeně a zarmouceně.

„Poslyš, Sonyo, nikdo se kvůli tomu, co se stalo, necítí hůř než já. Dopustil jsem se hrozně chyby a zranil jsem tě. Byl jsem slaboch a hlupák. Zpanikařil jsem.“

Příjemně se na něj usmála. „Já myslela, žeš uklouzl.“

„Prosím.“ Znovu k ní natáhl ruku.

„Dotkni se mě, a budeš čelit obvinění z obtěžování a nevhodného chování na pracovišti. Zkus si to a uvidíš.“

„Já vím, že jsem tě ranil a že se zlobíš. Máš na to plné právo. To, co jsem udělal..., byla jen chvilková slabost. Panika. Svatba, všechny ty detaily, rozhodnutí, to všechno na mě začalo doléhat a zpanikařil jsem. Pak se objevila Tracie a, no, vyjela po mně. Silně. A já... já jsem podlehl.“

Položil si dlaň na srdce. „Žádám tě, abys mi odpustila. Dej mi druhou šanci, abych ti mohl dokázat, kolik pro mě znamenáš.“

„Uklouzl jsi, zpanikařils a podlehl. A měl jsi sex s mou sestřenicí, na naší společné posteli, zatímco já jsem jela vyzvednout návrh svatebních pozvánek. A o tom sexu s mou sestřenicí jsem se dozvěděla jenom proto, že jsem zrušila schůzku s floristkou na naší svatbu.“

„Byla to hrozná chyba, miláčku. Celý zbytek života ti to budu vynahrazovat. Prosím, odpusť mi. Byla to jen jedna hrozná chyba. Ona pro mě nic neznamená. Ty jsi pro mě všechno. Tamto byl jenom sex.“

Podívala se na něj, pořádně se podívala, a nahlédla hluboko pod jeho pěkný zevnějšek. A jelikož spatřila nevěrníka a lháře, znovu se jí sevřel žaludek.

„Ohromuje mě, že si myslíš, že by tohle mohlo zabrat. Ohromuje mě, že mě považuješ za takovou krávu.“

„Žádám tě o odpuštění.“ Zahanbení a smutek se proměnily v rozhořčení. „Jak můžeš být tak studená, tak odtažitá? Poslala jsi svou matku k Jerryemu, proboha, s mými věcmi. Naházela jsi moje věci do pytlů na odpadky, jako kdybychom spolu nic neprožili.“

„Došly mi krabice a kufry.“

„Běžela jsi za matkou s naším soukromým problémem. To je ubohé.“

„Ne, ve skutečnosti běžela Tracie za svou matkou – která je náhodou sestra mojí. Ale to je jedno. Dostal jsi všechny věci zpátky a mezi námi je konec.“

„Není divu, že jsem podlehl někomu milému a vášnivému, když ty jsi tak mrazivě chladná.“

„Tak to je potom štěstí pro nás oba, že jsme vyvázli, ne? Pokud jde o budoucnost – jelikož jsi zkoušel na Matta ty svoje lži, řekla jsem jim všechno. Neměla jsem to v úmyslu, chtěla jsem jen říct, že jsme zrušili svatbu, ale nenechám se od tebe očerňovat. Dala jsem jim slovo, že se k tobě budu chovat profesionálně, a oni očekávají, že se budeš chovat stejně.“

Opět nasadil výraz spravedlivého rozhořčení.

„Nemohla ses dočkat, až mě očerníš před šéfy. Jsem chlap a udělal jsem chybu. Tracie po mně vyjela a já se zachoval jako normální chlap.“

„Aha. A jenom jednou? A co minulou sobotu? Nebo tu sobotu o dva týdny dřív? Taky ses jenom choval jako člověk, když jste spolu dováděli tehdy?“

„Ty jsi mě špehovala? Tak řešíš problémy? Tím, že mě špehuješ? To je odporné.“

„Nemusela jsem tě špehovat. Ty a Tracie jste nezakryli stopy nijak dobře. Skončili jsme. Chci pokračovat se svým životem a navrhuju, abys udělal totéž.“

„Jestli si myslíš, že tě nechám, abys mě očerňovala ve firmě...“

„Nemám v úmyslu mluvit o ničem z toho. Zrušila jsem hotel, kapelu a tak dále. Všechno. Pošlu ti účet na polovinu nevratných záloh.“

„Myslíš, že ze mě dostaneš třeba pětník? Hodně štěstí.“

„To jsem si myslela. Tak to prostě odepíšu jako špatnou investici. A teď uхни. Jdu pracovat.“

„Nemáš ten prsten, který jsem ti dal. Chci ho zpátky.“

Usmála se, naprosto upřímně, a měla z toho zatracené skvělý pocit.

„Dovol, abych ti taky popřála hodně štěstí při pokusech ho ode mě dostat zpátky. Legálně je můj. Prodám ho a peníze věnuju azylovému domu pro ženy. Uхни mi, Brandone, nebo zavolám Laine a nahlásím tě.“

Ustoupil.

„Toho budeš litovat,“ houkl, když otevřela dveře.

„Ne, nebude. Ale lituju toho, že jsem promrhala rok života s někým, jako jsi ty.“

A považovala to za vyřízené a uzavřené.

Zbytek pracovního dne strávila dokončováním návrhů pro Moje dítě a vytvářením nástěnek pro zakázku od Ketteringa.

Digitální verzi nástěnky a první verzi návrhů pak nasdílela řediteli grafiky.

Všimla si pohledů kolegů – zejména těch, kteří předstírali, že se na ni nedívají. Postřehla i rozpačité pomlky v rozhovorech, když procházela kolem.

Měla podezření, že Brandon dělá přesně to, z čeho obvinil ji. Překrucuje celý příběh, klade všechno za vinu jí a bezostyšně lže.

Ona si tím nenechá zkazit náladu. A všechny drby za týden nebo za dva odezní.

Vydržela to týden, pak druhý, pak měsíc. A další dva týdny.

Pokaždé, když už se domnívala, že vše utichne, Brandon rozdmýchal nové kolo.

Zaslechla zvěsti, že ona podvedla jeho. Podle dalších klepů jí organizátorka svatby dala přezdívku Mrcha z horoucích pekel.

V tomto ohledu Brandon zakryl stopy – na rozdíl od poměru se Sonyinou sestřenicí – a klepy se vynořovaly zdánlivě odnikud. A přetrvávaly.

Někdo jí poškrábal auto klíčem.

Jednou ráno přišla do práce, jen aby zjistila, že návrh, na němž pracovala, někdo smazal z jejího počítače a poškodil jí i záložní soubor.

Strávila plných patnáct hodin jeho rekonstrukcí, a když pozdě večer konečně odešla z kanceláře, měla všechna čtyři kola u auta prázdná.

Věděla sice, kdo za tím stojí, ale na tom nezáleželo. Nemohla nic dokázat. Ale už toho měla dost.

Hned další ráno zaklepala u Laine.

„Omlouvám se, ale potřebuju s vámi mluvit.“

„Pojďte dál, posadte se. Vypadáte unaveně.“

„Jsem unavená. Pracovala jsem do půlnoci. Na zakázce pro firmu Šťastný mazlík. Už jsem měla skoro hotový návrh, ale ten zmizel. Někdo mi ho smazal z počítače. Navíc poškodil záložní verzi. Nešlo o uživatelskou chybu, Laine. Snad víte,

že na tohle si dávám pozor. Všechno jsem vytvořila znovu – možná jsem to dokonce vylepšila –, a když jsem přišla k autu, měla jsem vyfouknuté pneumatiky.“

„Panebože, Sonyo.“

„Vím, že se k vám donesly všechny ty klepy, které tu kolují. Většina lidí jim nevěří, ale vždycky se najde pár, kteří ano. To bych dokázala zvládnout. Zvládala jsem to. Ale tohle byla moje práce, spousta tvrdé práce. Kdyby se mi ji nepodařilo včas předělat, mohli jsme dokonce přijít o zakázku. A pneumatiky nebyly rozřezané. Někdo si dal tu práci, aby je vyfoukl. I tak jsem musela odjet domů Uberem a objednat si servis.“

„To je mi líto. Promluvím si s Brandonem, věřte mi.“

„To nedělejte, prosím. Nemůžu dokázat, že za něčím z toho stojí on. Bude samozřejmě ohromený a zděšený. On se přece přesunul dál. Nerandí už s jinými ženami?“ Pokrčila rameny.

„Ale nepřestane to, dokud budeme oba pracovat tady.“

„Sonyo, nemůžu propustit Brandona kvůli možnosti – být pravděpodobné možnosti –, že měl prsty v něčem z toho, co jste mi právě popsala.“

„Já vás o to nežádám, ani to nečekám. Vím, že odvádí skvělou práci.“

„To odvádí. Ale vy taky. Dozrál čas na schůzi všech zaměstnanců.“

„Ne, Laine, dozrál čas, abych dala výpověď. Myslela jsem, že to přečkám. Ale teď se děsím chodit do práce. Dřív jsem to tu zbožňovala a teď mě vyhlídka na další pracovní den naplňuje hrůzou.“

„Najdeme způsob, jak to vyřešit, Sonyo. Víte přece, že si vás ceníme.“

„To vím, ale nechci, abyste to řešili. Vybudovali jste s Mattem vynikající firmu a já budu napořád vděčná, že jsem směla být její součástí. Už tady ale nemůžu dál pracovat, takže dávám dvoutýdenní výpověď. Jestli potřebujete, můžu zůstat o něco déle, ale Gina Tallová je připravená. Můžete ji

povýšit. Ty dva týdny s ní můžu spolupracovat. Ale potřebuju pryč, už kvůli sobě, Laine. Potřebuju odejít.“

Laine se opřela. „Tohle stojí za houby. Totálně.“

„To ano. Ale, Laine, jsem tady nešťastná a nechci být nešťastná v práci. Nechci vstávat každé ráno se sevřeným žaludkem, protože musím jít do práce. Potřebuju se přesunout dál.“

„Ke konkurenci. Vůbec se mi to nebude zamlouvat, ale napíšeme vám s Mattem skvělé doporučení. Nechceme, abyste byla nešťastná, a jsem vzteky bez sebe, že někdo způsobil, abyste se tady takhle cítila.“

„Myslím, že tohle je pro mě nejlepší. Ale nemám v úmyslu jít ke konkurenci, aspoň prozatím. Zkusím to na volné noze. Potřebuju jen čas a prostor. A taky chci zjistit, co dokážu sama.“

Laine zaklonila hlavu a zadívala se na strop. „Přijdeme o zakázky. To se mi taky nemůže zamlouvat.“

„Nebudu vám odvádět klienty.“

„Pak jste hloupá. Nebuďte. Vezměte si Moje dítě, ti se pěkně rozvíjejí. Je to dárek,“ dodala Laine, než Sonya stačila něco říct. „Vlastně ani ne dárek, vzhledem k tomu, že přišli za vámi – za vámi! – na doporučení jiného klienta, s kterým jste spolupracovala. Říkám vám, že to je váš zákazník, a Matt se mnou bude souhlasit.“

„Děkuju. Vážně, to je víc, než oč jsem mohla žádat.“

„S Ginou máte pravdu. Sledujeme ji. Potřebuje ještě trochu vybrousit, ale o to se postaráme. Poslyšte – a teď s vámi mluvím v osobní rovině, protože mám dceru zhruba ve vašem věku. Pořád máte dva týdny dovolené – nevyužila jste ji na líbáanky, tak můžete oslavovat, že z nich sešlo. Vezměte si je. Během dneška dovedte všechny projekty do fáze, abyste je mohla někomu předat. Pak se sbalte a buďte šťastná.“

„Nemůžu vás takhle nechat na holičkách.“

„Nenecháte. Ale sakra, jistěže necháte, ať už skončíte dneska, nebo za dva týdny. Jste nadaná žena s pevnou

pracovní morálkou. Ale Matt a já vaše projekty zvládneme – pořád víme, jak se to dělá. Vybrousíme Ginu, jak potřebuje. A bude se nám po vás zatraceně stýskat.“ Rozpřáhla ruce. „Žádný pláč. Jenom byste mě rozbrečela taky. Dnes tu skončete. A zůstaňte ve spojení.“

„Zůstanu. Vděčím vám a Mattovi za hodně.“

„Tak nám to vraťte tím, že na vás budeme moct být hrdí.“

Když Sonya odešla, Layne se znovu opřela, zadívala se na strop a dlouze vydechla. „Sakra.“

3. KAPITOLA

Zbytek dne proběhl dobře. Sonya sice vynechala oběd, protože potřebovala pracovat na projektech, aby je předala v dobrém stavu svému nástupci nebo nástupkyni, ale našla si čas, aby si popovídala s kolegy v denní místnosti.

Přirozeně. Normálně.

Při tom všem si uvědomila, že už se v duchu i v srdci přesunula dál. A díky tomu se rozplynul veškerý stres.

Na sklonku dne si sbalila věci, osobní pomůcky, energetické tyčinky pro případ nouze, záložní nabíječky i fluoritový obelisk od Cleo, africkou fialku a všechny další maličkosti, jež dělaly z kanceláře její pracovní „domov“.

Jediná krabice, pomyslela si, a vejde se do ní celých sedm let – z toho dvě jako stážistka – strávených u By Design.

Zatím šlo o celý její profesní život.

Naposledy se rozhlédla po místnosti, když tu se ve dveřích objevil Matt.

„Chtěl jsem počkat, až... Laine říkala, že jste rozhodnutá, a z dobrého důvodu. Mám pocit, že jsem vás dostatečně nepodpořil. Že jsem měl najít nějaké řešení.“

„Ne. Ne. Byla to ošklivá situace a já v ní prostě nemohla setrvávat. Nebýt vás a Laine, nebyla bych schopná zkusit pracovat na volné noze.“

„Slíbil jsem Laine, že nebudu naléhat, takže nebudu. Rád bych, ale neudělám to. Pomůžu vám s těmi věcmi.“

Zvedl krabici a doprovodil Sonyu kolem kanceláří i přes Hnízdiště.

„Doufám, že vám budeme chybět.“

„Už teď mi chybíte.“ Před budovou se do ní opřel poryv čerstvého větru. Napadlo ji, že nebýt té zrušené schůzky s floristkou, byla by právě uprostřed líbánek v Paříži.

„Jestli budete potřebovat radu,“ nabídl jí Matt, „vrbu nebo si s někým vypít skleničku, zavolejte.“ Postavil krabici do zavazadlového prostoru a otočil se k Sonye. „Teď vás obejmu.“

„Já vás taky.“

Dlouze a pevně ji k sobě přitiskl. „Neměl bych to říkat, ale řeknu to. Brandon tady nevydrží. Je nadaný a chytrý, ale taky se projevil jako nečestný, malicherný a, k čertu s tím, pomstychtivý člověk. Nevydrží u nás.“

„Chtěla bych říct, že mi na tom nezáleží, ale nemůžu.“

„Jděte a zazařte.“ Ustoupil od ní. „Já vím, že to dokážete. Jestli se někdy budete chtít vrátit a zářit tady, dveře máte otevřené.“

„Když jsem jimi prošla poprvé, jako stážistka v posledním ročníku na škole, měl jste puntíkováného motýlka.“

„Á, ano, moje motýlkové období. Možná se k němu zase vrátím.“

„A řekl jste mi, že když nebudu znát odpověď, mám se zepat. Vždycky jsem věděla, že za vámi můžu kdykoliv přijít.“

„To pořád můžete.“

Políbil ji na tvář, Sonya si sedla za volant, a když odjížděla, trochu si poplakala.

Nezamířila domů, ale k matčině malebnému dvoupodlažnímu domku s miniaturním dvorkem. Tady vyrůstala,

v tomhle sousedství plném zeleně. Na tom dvorečku si hrála, a když byla dost stará, sekala tu trávu.

Otec ji učil jezdit na kole právě na tomhle chodníku – dobře si na to vzpomínala.

Držím tě, Sonyo. Jen šlapej, broučku! Nepustím tě.

A opravdu ji nepustil, běžel vedle ní, dokud na něj nezakřičela:

Pusť mě, tati! Já to zvládnou. Pusť mě!

Teď si pomyslela, že se za ní jistě díval. Cítil hrdost, strach, snad i bolest a smutek, když sledoval, jak se kymácivě vzdaluje na tom růžovém kole s bílým plastovým košíkem?

Viděla ho, jako by se to odehrálo dnes – doklusal ke konci ulice, kde se zastavila – zardělá a nadšená.

Vlasy mu čechral jarní vánek – tmavě plavé vlasy, které nedostaly příležitost zešedivět. Byl to vysoký muž na vrcholu sil, s dlouhýma nohama a štíhlýma rukama, jako má ona. S rukama výtvarníka.

O pouhé tři roky později zemřel.

Byla to nehoda, tragická nehoda. Začal pracovat na nástěnné malbě v centru města, ale lešení se zřítilo a udělalo ze Sonyiny matky vdovu.

Zabočila na úzkou příjezdovou cestu a zastavila za matčíným autem. Napadlo ji, proč se jí právě teď vrací všechny vzpomínky. To bude tou nostalgickou náladou, pomyslela si. Výpověď v práci se dá těžko srovnávat s úmrtím blízkého člověka, ale taky jde o velkou změnu.

Červený javor před modrým domkem přímo zářil podzimními barvami. Část z plamenně zbarvených listů už opadala a říjen zanedlouho setře se z větví i jejich zbytek.

Rohy domu oživovaly květy kanárkově žlutých listopadek, a protože neexistoval svátek, který by Winter MacTavishová nezbožňovala, před bílými dveřmi stály velké oranžové dýně.

Před Halloweenem z nich matka vyřeže zubaté obličejy, opráší starou kostru i chechtající se čarodějníci na koštěti, oblékne si kostým a bude rozdávat koledníkům čokoládové tyčinky.

Sonya nezaklepala – na tyhle dveře nikdy neklepala.

Obývací pokoj voněl podzimními květinami ve váze a kouřem ze dřeva, které hořelo v krbu.

Nad krbem visel jeden z otcových obrazů, jako vždycky – aspoň kam až sahala Sonyina paměť.

Obraz zachycoval mlžný les, tmavě zelené stíny s grošovitou září, jež dodávala cestičce zlatavý nádech. A vpravo od pěšinky protékal potůček s mnoha vodopády, kolem kterých se šířila bílá a stříbřitá vodní tříšť.

Kdysi ji zajímalo, kam ta cesta vede, a když se zeptala, otec jí odpověděl: *Kamkoliv chceš.*

„Možná na té cestě právě jsem a zjistím to.“

Jelikož znala svou matku, vykročila do kuchyně a cestou na ni zavolala.

„Sonyo? To je ale milé překvapení!“

Winter se převlékla z pracovního oděvu do pohodlných tepláků a tenisek a přivítala dceru rychlým objetím. „Právě jsem uvažovala, co si dám k večeři. Jedla jsi?“

„Ne. Jedu rovnou z práce.“

„Tak to mám výmluvu, abych vyndala z mrazáku zbytek polévky z minulého víkendu. Kuřecí zeleninová, co ty na to?“

„To zní skvěle.“

„Přinesla bys láhev bílého z chladničky? Dáme si sklenku, než se polévka rozmrazí.“

„To zní ještě líp.“

„Pak mi povíš, kvůli čemu jsi se mnou potřebovala mluvit.“

Sonya vzala víno z lednice umístěné pod kuchyňským pultem – doplněk, který si matka pořídila při rekonstrukci kuchyně.

To byla jediná větší změna, k níž se v domě rozhodla od manželovy smrti.

„Nemůžu se snad u tebe zastavit jen tak?“

„To jistě můžeš, a občas to děláš. Ale...“ Winter poklepala prstem na Sonyin nos, „tenhle obličej znám.“

Sonya připravila vývrtku a sklenice a mezitím si rozmyslela, jak má začít.

„Víš, že jsem měla v práci problémy. Víceméně jsem je dokázala ignorovat a většina kolegů taky nejsou pitomci. Ale pořád to nepřestávalo. Většinou šlo jenom o drobnosti. O maličkosti.“

„Ukázalo se, že to je v nitru opravdu ošklivý člověk, co?“

„Je v tom vážně dobrý.“ S hořkým úsměvem nalila víno. „Naoko se chová mile, zdvořile a naprosto profesionálně. Ale...“

Napila se a opřela se o kuchyňský ostrůvek.

„Zároveň si prostě nedá pokoj. Je vytrvalý. Chce se mi mstít – bere to tak, že jsem ho ztrapnila. A včera, když jsem přišla do práce, zmizel projekt, který jsem právě dokončila. Někdo mi ho smazal z počítače.“

„To není vytrvalost, ale zlomyslnost.“

„Víc než to. I záložní kopie byla zničená. Pořád jsem měla ten návrh fyzicky na nástěnce – zničit i tu by bylo příliš křiklavé. Ale elektronické verze návrhů byly pryč. Musela jsem je vytvářet znovu. Pracovala jsem do půlnoci.“

„Není divu, že vypadáš unaveně. Je to totální parchant. Víš, že to udělal on?“

„Vím, že to udělal, ale nemůžu to dokázat. Stejně jako nemůžu dokázat, že mi vypustil vzduch z pneumatik – ze všech čtyř –, zatímco jsem pracovala přesčas.“

„Panebože, Sonyo! To je nezákonné! Zavolala jsi policii?“

„Zavolala jsem si Uber a ano, nahlásila jsem to. Ale nikam to nepovede, mamí. Měla jsem mu vrátit ten prsten, místo abych ho prodávala a darovala peníze tomu azylovému domu. Pak by to možná nechal plavat, ale chtěla jsem ho v tom vymáchat, takže...“

„Ty za to nemůžeš. Nechci slyšet, že si to dáváš za vinu.“

„Nejde o vinu, spíš jsem se prostě přepočítala. A, bože, nebuď zklamaná.“

„Jako kdybys mě někdy mohla zklamat.“

Sonya se nadechla a chvíli v sobě podržela vzduch. „Dala jsem výpověď.“

„Ach, zlatíčko.“ Winter odložila sklenku a znovu ji objala.

„Myslela jsem, že to zvládnou, ale nešlo to. Nedokázala jsem to. Nechala jsem ho vyhrát.“

„Přestaň s tím.“ Winter se odtáhla a jemně se Sonyou zatřásla. „Nenechala jsi ho vyhrát vůbec nic. Není to žádné zatracené utkání. Udělala jsi, co pro tebe bylo nejlepší. Kéž by vyhodili toho hajzla!“

„Za co? Za to, že mě podváděl? Pracuješ u právnické firmy. Dobře víš, že to není důvod k výpovědi. A ten zbytek? Dává si pozor, aby po sobě nenechal žádné stopy. Matt a Laine...“

Zavrtěla hlavou, přešla kuchyň a klesla na stoličku u linky. „Udělali všechno, co mohli. Víím, že s ním mluvili. Ale dlouhodobě se to tím nejspíš ještě zhoršilo. Dali mi jednoho klienta, začínající firmu, s kterou jsem spolupracovala, a taky dva týdny placené dovolené, místo abych ve výpovědní lhůtě pracovala. To nemuseli.“

„To je od nich hezké. Co teď chceš dělat?“

„Půjdu na volnou nohu. S touhle myšlenkou si pohrávám už několik týdnů a včerejšek byl poslední kapka. Mám úspory, zkušenosti, kontakty. A mám i prvního klienta, Moje dítě, pokud ode mě budou něco potřebovat. Je to skvělá malá firma a já pro ně odvedla dobrou práci. Ukážu ti to.“

Zvedla z kuchyňského ostrůvku matčin tablet a otevřela internetovou stránku.

„Rozkošné. Ach, podívej se na ty oblečky. Teď potřebuju nějaké dítě, abych je měla pro koho kupovat. Počkat! Sylvii – kolegyni z práce – se v prosinci narodí první vnouče. Holčička. Pošlu jí odkaz.“

„To udělej.“

„Ručně šité. Páni, a podívej se na ty čepečky! Maličké kočíčky čepečky!“

Sonya cítila, že se jí zlepšuje nálada, když se dívala, jak matka prochází stránku se sortimentem firmy Moje dítě.

Byla uživatelsky přívětivá a fungovala dobře i na mobilním zařízení.

„Hned ho odešlu. Jsi obrovsky nadaná. Máš umělecké geny po otci.“

„Kéž bych uměla malovat tak jako on.“

„Maluješ krásně, když chceš, ale není to tvoje vášně. Tohle ano. A je to nádherné. Tak, Sylvii se to bude moc líbit – a tvoji klienti se můžou těšit na velkou objednávku. Teď si dáme polévku a popovídáme si o tvých plánech na novou firmu.“

„Nejsem si jistá, jestli se podnikání jedné ženy na volné noze dá označit slovem firma.“

„Rozhodně dá. A ne že bych podporovala mstivost, ale víš, co se říká o pomstě?“

„Co se o ní říká?“

Winter povytáhla obočí. „Že nejlepší pomstou je úspěch. A ty budeš přímo válet.“

„Rozhodně se o to aspoň pokusím. Ale než se do toho pustím, dopřeju si dlouhý volný víkend – v lázních.“

„To je přesně to, co potřebuješ.“

„Vezmu s sebou mamku, nejlepší kamarádku a její mamku, jestli bude mít čas.“

„Ale Sonyo, to si nemůžeš dovolit. Obzvláště teď.“

„Nenakupuju přece v Paříži, či snad ano? Neutrčila jsem další tisíce za nabubřelou, přehnanou svatbu, o jakou jsem ani nestála. Prodala jsem ty zatracené svatební šaty za šedesát procent toho, co jsi za ně zaplatila. A Cleo se podařilo získat z různých záloh nazpátek skoro osm tisíc.“

„Je to šikovná holka.“

„Takže vezmu svou mamku, tu šikovnou holku a její mamku na víkend do lázní. Udělá mi to radost, a kromě toho to potřebuju. Nesmíš odmítnout.“

„Pak tedy neodmítnu. Radši hned napiš Cleo, aby mohla říct Melly.“

„Už píšu. Hned potom se pokusím zarezervovat místa v Ripe Plum.“

„V tom středisku na pobřeží? Páni. Když se moje dívka rozhodne, že si udělá radost, bere to opravdu od podlahy.“

„Přesně tak. Byla jsem hrozně nešťastná, mami. Je skvělý pocit, že teď už nejsem. A ta polévka voní báječně.“

Povzbuzená návštěvou u mámy, polévkou i podporou – a skutečností, že víkendy byly v Ripe Plum sice obsazené, ale rezervovala tři noci v týdnu –, padla Sonya do postele těsně po deváté a prospala dvanáct hodin.

Probudila se s pocitem, že má nový cíl a plán.

První krok: spojit se se sestrami z firmy Moje dítě v jejich dílně.

O dvacet minut později vyskočila a radostně zapumpovala pěstí ve vzduchu.

Nejenže byly ochotné pokračovat ve spolupráci s ní, ale daly jí kontakt na dva jiné potenciální klienty.

Pracovala s nimi dost dlouho, aby znala jejich styl. Jistě se těm možným klientům hned samy ozvou. A tak hodinu počkala – tím získala čas, aby pracovala na logu a návrhu obchodních vizitek, vlastních webových stránek, účtech na sociálních sítích a na všem ostatním.

V polovině odpoledne šla otevřít, protože jí někdo klepal na dveře.

„Přicházím s dýňovými muffiny a macchiaty.“ Cleo zvedla pytlík a naklonila hlavu ke straně. „Tak se na tebe podívejme. Tenhle výraz jsem u tebe neviděla už řadu týdnů.“

„Jaký výraz?“

„Výraz, že jsi šťastná jako blecha. A to jsem se bála, že tě zastihnu zabředlou do fáze Co jsem to proboha udělala.“

„Já vím přesně, co jsem udělala.“ Odvedla Cleo dovnitř. „Získala jsem dva klienty a slušnou šanci, že k nim přibude třetí.“

„Už?“

„Jo, už. Myslím, že mám hotové logo – to potřebuju na smlouvy s těmi klienty. Ještě musím dodělat webové stránky

a všechno ostatní. Chci slyšet tvůj upřímný názor. Počkej tady.“

Sonya odběhla do pracovny a Cleo vytáhla z pytlíku kávu a muffiny.

„Tak. Tadá, tady to je – hlavně buď upřímná, Cleo. Chci, aby to logo přímo zpívalo.“

Otevřela skicář.

Nakreslila kružnici rámovanou jemnými květními lístky v sytých barvách – červené, modré, žluté, zelené – navrstvenými tak, že budily dojem trojrozměrnosti. Nad květem stálo elegantním písmem *Vizuální umění* a v jeho středu *Sonya*.

„Neříkej mi, co chci slyšet.“

„Je mi líto, ale musím. Je to dokonalé. Moc se mi to líbí. Kruh je silný symbol, a použila jsi na něj výrazné barvy. Lístky mu dodávají další rozměr a ozvlášťují ho. Vybrala jsi zdobný font, který to celé krásně doplňuje. Je to vkusné, zajímavé a chytré využití bílé plochy.“

„Nechtěla jsem žádné tvrdé linie, nestála jsem o nic příliš moderního, ale ani o nic moc vyumělkovaného nebo tradičního. Nechtěla jsem, aby to bylo moc roztomilé a holčičí, i když se mi líbí, že ty okvětní lístky působí žensky.“

„Zásah do černého. Páni, Son, pustila ses do toho vážně s plnou vervou.“

„Budu navrhovat novou internetovou stránku pro jednu spisovatelku – první kniha jí vyjde v listopadu. Ta stránka, kterou má, je vyloženě ošklivá, jinak se to říct nedá. A přemlouvám ji, abych jí mohla předělat i sociální síť. Ty momentálně taky stojí za houby. Doufám, že ta kniha bude dobrá. Pošle mi pracovní výtisk.“

„Jestli nebude stát za nic, budeš lhát.“

„Přišla jsi, abys mi dala motivační přednášku?“

„Jo, a vidím, že není potřeba. Ale máme kafe a muffiny. Můžeš si dát pauzu?“

„To se vsaď. Díky. Za tu nepotřebnou motivační přednášku, za kafe i za muffin. Předělala jsem si pracovnu, abych v ní

měla místo na nástěnku, kterou si objedná. Můžu pracovat i na ní, jako kdybych připravovala sama sobě prezentaci. Chceš se podívat?“

„Jenom jestli budu smět zkontrolovat, že jsi dodržela zásady feng šuej.“

„Beru. Cleo, nenaštví se, ale Brandon mi udělal laskavost. Myslím, že jinak bych se do tohohle nepustila. A dneska mám vážně pocit, že tohle je přesně to, co bych měla dělat. Co jsem měla zkusit už dřív.“

„Nezacházela bych tak daleko, abych to nazvala laskavostí, ale řekněme, že jeho totální kreténství tě postrčilo správným směrem.“

„Tahle formulace mi vyhovuje. Tak se pojď podívat.“

O tři týdny později měla hotovou novou internetovou stránku pro tu spisovatelku – jejíž kniha nestála za houby. Navrhla vánoční reklamy pro Moje dítě a svatební pozvánky (což brala tak trochu jako ironii) pro sousedčinu neteř.

O Vánocích měla rozpracované tři další návrhy webových stránek, nakreslila dvě knižní obálky a vymyslela další digitální reklamy.

Původně očekávala, že letošek bude jejím nejhorším rokem, ale uzavírala ho plná optimismu.

Pokles příjmů a konec zaměstnaneckých výhod sice trochu bolely, a náklady na pořízení potřebného vybavení bolely ještě o něco víc, ale na ženu, která pracovala na volné noze ani ne tři měsíce, si vedla docela dobře.

Ačkoliv by se jí vedlo líp, nebýt instalatérské kalamity, která ji postihla týden před Vánoci a jejíž řešení ji stálo 1600 dolarů.

I přesto si vedla docela dobře.

Musela nasadit konkurenceschopné ceny, aby si vybudovala základnu klientů, portfolio podniků a firem. A jak si připomínala, ušetří na benzínu, protože nemusí nikam dojíždět, na obědech v restauracích i na základním opotřebení vozu.

Chybělo jí družení s kolegy? Občas ano. Na druhou stranu ji bavilo pracovat sólo a zodpovídat se jen sama sobě. A nosit to, co zrovna chtěla.

Možná si pořídí psa nebo kočku. Neodjížděla nikam na osm až deset hodin denně, takže klidně mohla mít nějaké zvíře.

Nějakou společnost.

Musela by platit účty za krmení, za veterináře – v případě psa možná i za speciální kosmetiku.

Promyslí si to, propočítá náklady.

Ale především: mírně si utáhnout opasek neznamenal nic ve srovnání s uspokojením, jež cítila, když dělala práci, kterou milovala, tak, jak se jí líbilo.

Nedělala si starosti.

Zatím.

V polovině ledna, když Boston drkotal zuby pod půl metrem sněhu a zakázek ubylo – dočasně, jak si byla jistá –, jí někdo zaklepal na dveře.

Když otevřela, stál před ní muž. Vypadal, že mu táhne na padesátku – aspoň pokud to dokázala posoudit z toho, co bylo vidět. Měl na sobě teplý kabát, čepici s klapkami na uši, v ruce držel kufřík a usmál se na ni.

Klidně, přívětivě, šarmantně.

Pod ostře vyrýsovaným černým obočím zářily modré oči až strašidelně světlého odstínu, které si ji prohlížely přes čočky brýlí. Stříbrné obroučky odpovídaly chomáčům vlasů, které vyčnívaly zpod čepice.

„Slečna Sonya MacTavishová?“

„Ano. Přejete si?“

„Jsem Oliver Doyle, právní zástupce zesnulého Collina Poolea. Vašeho strýce.“

„Já nemám jiného strýce než tetina manžela Martina. Neznám nikoho jménem Collin Poole.“

„Byl to bratr vašeho otce.“

„Máte špatné informace, pane Doyle. Můj otec neměl bratra.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nikdy tě neopustím.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.